

Vogelreis naar Roemenie

11 mei t/m 25 mei
2007

Roemenie en speciaal de Donaudelta stond al lang hoog op de lijst van landen waar ik graag nog eens naartoe zou gaan. Er worden weliswaar veel georganiseerde vogelreizen aangeboden maar een nadeel hiervan vind ik dat je dan je eigen plan niet kunt trekken en dat je altijd maar af moet wachten hoe het reisgezelschap is samengesteld. Dat het er nu van is gekomen is te danken aan het feit dat ik vorig jaar een Roemeense studente heb leren kennen die goed Nederlands spreekt. Zij, Zsuzso Adi, heeft de ambitie om in haar thuisland een reisbureau te beginnen en bood aan om de onderkomens te regelen. Als er een probleem was kon ik haar altijd telefonisch bereiken waarmee voor mij de grootste hobbel, namelijk het taalprobleem, genomen was.

Wij, mijn reisgenoot Cor Visser en ik, hebben voor de volgende gebieden gekozen. In de Dobrodgea (de meest oostelijke regio en grenzend aan de Zwarte Zee), de gebieden rond Cheia, Vadu, Histria, Eninsala, het Maçingebertge, de bossen van Babadag en natuurlijk de Donaudelta. Hiervoor hebben wij 9 dagen uitgetrokken. Daarna naar de Karpaten, waar wij de resterende 5 dagen zullen doorbrengen in de omgeving van Brasov. Het boek *Romania, a bird watching and wildlife guide* van James Roberts en *Finding Birds in Romania* van Dave Gosney plus de vele reisverslagen die op het Internet te vinden zijn hebben hiervoor als leidraad gediend.

Met Swiss Air zijn wij vanaf Schiphol, met een overstap in Zürich, naar Boekarest gevlogen, waar we op het vliegveld bij Avis een auto hadden gehuurd. Onze belevenissen zal ik hieronder per dag beschrijven. De soorten die wij hebben gezien staan per dag vermeld op bijgaande soortenlijst.

11 mei, vrijdag.

Het vliegtuig vertrok om 07.35 uur naar Zürich waar we moesten overstappen. Met naar later bleek hetzelfde vliegtuig gingen we verder naar Boekarest waar we om 14.15 uur plaatselijke tijd arriveerden. Geld wisselen zouden wij buiten het vliegveld doen omdat op het vliegveld zelf de wisselkoers hoog schijnt te zijn. Achteraf hadden wij hier wel wat geld moeten wisselen zodat wij in ieder geval wat Roemeens geld hadden gehad. De auto, een splinternieuwe Ford fiesta met slechts 187 km op de teller, was snel opgehaald. De autoverhuurder waarschuwde al voor de drukte op de rondweg van Boekarest die wij moesten nemen om op de A2 te komen. De rondweg bleek een slecht geasfalteerde 2-baans weg te zijn met veel vrachtverkeer. Daar maakten wij kennis met het rijgedrag van sommige Roemenen. Zo gebeurde het meermaals dat er uit de tegemoetkomende rij plots een personenwagen uitbrak die dan met grote snelheid via de wegberm aan onze zijde verder ging. Overigens is dit wel de enige plek geweest waar wij rare dingen in het verkeer meemaakten. De A2 zelf is een nieuwe snelweg waar je flink kunt op schieten tot Cernavoda. Vandaar is het een 2-baans weg tot Constanta en gaat het minder snel.

Op de eerste parkeerplaats waar we even pauzeerden zat een zwartkopgors te zingen en verder zagen we hier nog kuifleeuweriken, een grauwe gors en een gele kwikstaart. Het was warm, 30 graden C. maar er zat gelukkig airco in de auto.

Zsuzso had voor ons voor 3 nachten een huisje gehuurd op een camping in Mamaia ten noorden van Constanta. Vanaf Constanta tot Mamaia loopt een brede 6-baans boulevard waaraan een groot aantal hotels liggen, een beeld wat ver afwijkt van wat we later in de Dobrodgea hebben gezien. De grote camping ligt aan het einde hiervan en maakte een sfofele indruk maar het huisje was schoon. Er waren twee enkele bedden en er was een aparte toilet/douche ruimte, wel ontbrak er warm water, was er geen douchegordijn, lag de w.c. bril los op de pot en kwam het meeste stortwater er van achteren uit als je doortrok.

Dank zij een telefoontje van Zsuzso hadden we de volgende dag wel weer warm water. Eten kon je er niet maar dat was geen probleem met de vele hotels en restaurants in de buurt. Vervelend was wel dat de mensen van de camping erg wantrouwig waren, elke ochtend stonden ze te gluren of je niet zonder te betalen zou vertrekken.

12 mei, zaterdag.

Vandaag staat het gebied rond Cheia (pag. 146, boek Roberts) op het programma. Via Navodari, de steengroeve bij Ovidiu ter hoogte van de splitsing van de E87 en E60, langs het vliegveld naar Targusor.

In Navodari boodschappen gedaan en geld gepind (3,2 lei voor 1 euro). Brood en jam gekocht dat als ontbijt en lunch moest dienen, en met heet water in de thermoskan dank zij de meegenomen elektrische waterkoker, konden wij onderweg zelf onze eigen (oplos)koffie maken.

De weg naar Ovidiu stond niet aangegeven, uiteindelijk langs het kanaal gereden wat achteraf ook de gemakkelijkste weg bleek te zijn. De toestand van de wegen is hier nog redelijk maar zodra je buiten de doorgangswegen komt is het soms allerberoerdst. Op sommige plaatsen kan je niet harder rijden dan 10 km om al slalomend de diepe kuilen te vermijden. Onderweg zagen wij een kleine bossage waar we naartoe gelopen zijn in de hoop hier wat zangvogels te kunnen scoren. Het bleek een begraafplaatsje te zijn waar waarschijnlijk de allerarmsten hun doden begraven. Er zat geen enkele structuur in ligging van de graven. Een enkel houten kruis gaf de plek aan en ik ben ervan overtuigd dat er geen enkele registratie plaatsvindt. Er was recent nog iemand begraven.

De steengroeve stond op het programma omdat daar wel eens rosse spreeuwen zijn gezien en grielen. Helaas, het was een af en aanrijden van vrachtwagens die veel stof veroorzaakten. Wij besloten daarom verder te rijden en eventueel op zondag terug te gaan. Wel hadden wij daar de eerste bijeneter. Op de weg van Mihail Kogalniceanu naar Targusor zagen wij de eerste kleine klapeksters, wielewalen en Spaanse mussen.

Het eerste gedeelte van de route ging nog hoofdzakelijk door bouwland maar noordelijker werd het steppeachtig. Het enige wat je daar ziet zijn kuddes schapen, geiten en/of koeien met herders. 1 Km voor Taragusor is aan de linkerzijde van de weg een grote bijeneterkolonie. Iets verder en nog vòòr de spoorweg, kan je rechts een grindpad in richting Gura dobrodgei, en je komt dan door de rotsachtige Vistorna vallei. Wij besloten eerst deze route te rijden en Cheia de volgende dag te doen.

Bijeneterkolonie bij Targusor

De omgeving is schitterend. Langs deze weg zagen wij de eerste arendbuizerd, veel kalanderleeuweriken, Isabeltapuiten, hoppen en natuurlijk gewone tapuiten. Een leuke waarneming was ook een grote groep pelikanen hoog in de lucht (ca. 400 st.) die richting Delta (?) vlogen, dit moet nog trek geweest zijn. In Gura dobrodgei vloog een groepje kleine torenvalken rond de kerk, en overall zagen we grauwe klauwieren, klapeksters en kleine klapeksters. Via Corbu en langs de olieraffinaderij zijn wij teruggereden naar Mamaia.

Kleine klapekster

hop

kalanderleeuwerik

13 mei zondag

Het doel van vandaag is de noordzijde van het natuurpark bij Cheia te bezoeken.

We zijn eerst nog naar de groeve bij Ovidiu gegaan in de hoop dat er nu geen vrachttransport zou zijn. Behalve een steengroeve blijkt er ook een vuilstort te zijn en ondanks het feit dat het zondag was reden de vuilniswagens af en aan. Het was weer een grote stoffende en we zijn dus snel vertrokken. Geen locatie dus om in een reisplan op te nemen.

In Taragusor, net over de spoorlijn en 150 m verder dan het pad naar Gura dobrodgei, kan je rechtsaf een grindweg in die eerst langs wat huisjes aan het spoor voert en na 3 km eindigt bij een klooster. Je zit dan echt middenin het gebied.

Een arendbuizerd (dezelfde van gisteren?) cirkelde lang en vrij laag boven onze hoofden en liet zich fraai bekijken. Opvallend was dat wij verder geen enkele roofvogel zagen terwijl wij daar toch een fenomenaal

uitzicht hadden en zeker een uur zijn blijven zitten. Hier zagen wij ook de eerste ortolaan en de enige Vlaamse gaai van de reis.

Het klooster en de bossages er omheen bleek een attractie voor de Roemenen. Wat later op de dag zagen wij hetzelfde in de kloof bij Cheia, tientallen barbecues stonden daar te roken dus hoef je op zo'n dag daar niet te vogelen. Toch zijn beide locaties de moeite waard om te bezoeken vanwege de bonte tapuiten die er moeten zitten maar doe het dan wel op een doordeweekse dag.

Kloof bij Cheia

In de bomen langs de weg van Taragusor naar Cheia zaten veel ortolanen. Om de 50 m zat er wel een te zingen. Voorbij Cheia zijn we binnendoor naar Cogealac gereden. Hier zagen wij enkele hoppen, kortteen-, kalender- en (heel veel) veldleeuweriken. Ook hadden we hier de eerste scharrelaar en een man blauwe-, grauwe- of steppekiekendief, die was echter te ver weg om te kunnen determineren. Onderweg weer veel grauwe klauwieren en klapeksters. Van Cogealac zijn we via Sacele naar Vadu (pag. 165, boek Roberts) gereden. Net voor Vadu liggen twee meertjes waar je een goed uitzicht over hebt. Wij zagen hier o.a. krombekstrandlopers, kleine strandlopers, een

Temminck strandloper (allen in zomerkleed) en steltkluten.

Tegenover de ingang van de verlaten fabriek gaat een weg dwars door de rietvelden naar de Zwarte Zee. Hier zitten veel gele kwikstaarten waaronder ook de variëteiten feldegg en dombrowskii. Wij zijn het pad tot aan de Zwarte Zee afgereden. In de plasjes onderweg veel witoogenden en tafeleenden. Het was al laat in de middag en we hadden helaas geen tijd om hier wat intensiever te vogelen. In ons achterhoofd speelde ook dat wij de volgende dag naar Histria zouden gaan en daar de zelfde type biotoop konden verwachten. Via Corbu weer teruggereden naar de camping.

14 mei, maandag

We verlaten de camping om via Histria naar Babadag te gaan naar ons nieuwe logeeradres.

Bij het inladen werden wij nauwlettend in de gaten gehouden door 3 vrouwen die iets met de camping hadden te maken. Na het afrekenen (300 lei), vertrokken wij opgelucht richting Histria (pag. 152, boek Roberts).

Onderweg zagen we regelmatig roodpootvalken en tijdens het ontbijt (nu harde worst i.p.v. jam) zorgde een valk voor opschudding. Een saker?, nee, het bleek toch een gewone torenvalk.

Bij het begin van de rietvelden zat een paartje zwartkopgorzen en ook hier weer volop gele kwikstaarten. Wat betreft steltlopers en watervogels viel het hier erg tegen. De plas/drassstukken aan de noordzijde van de weg waren geheel opgedroogd, ook hier is het voorjaar erg droog geweest. Op één plek stond nog wat water en hier zaten wat strandplevieren, krombekken, kleine plevieren, 1 zwarte ruit en 2 bergeenden. Dit was alles wat we daar aan steltlopers hebben gezien. Behalve een enkele bruine kiekendief ook geen roofvogels. Een groep pelikanen (ca. 200 st.) vloog hoog in de lucht richting Delta.

We zijn op enkele plaatsen het gebied ingereden wat nu goed mogelijk was vanwege de droogte, maar bijzondere soorten leverde dat niet op. Wel wat rietzangers, rietgorzen en baardmannetjes.

Museum in Histria en de droge poeltjes

Op het hogere, droge deel voor de ruines zaten veel tapuiten en ook 1 duinpieper. Hier zagen we ook de enige landschildpad van de reis. Tussen de grotendeels gereconstrueerde ruines zat weinig, geen slang gezien en slechts een enkel hagedisje. Wel wat tapuiten, ringmussen en een paar hoppen. In de bomen bij het museum zaten twee kleine vliegenvangers en zwartkoppen. Het museum zelf is wel leuk om even binnen te lopen.

Op de terugweg hebben wij meer aandacht besteed aan de andere (zuid)zijde van de weg. Daar was het natter maar hier stond het hoge riet tot in het water dus geen slikrandjes. Hier zagen we wel een woudaapje, purper-, zilver-, blauwe- en ralreigers. De grote karekieten maakten zo'n herrie dat andere geluiden niet te horen waren en wat af en toe voorbij kwam schieten was door ons niet te determineren. Hier zagen wij ook de eerste witwangsterns. Wij hadden het idee dat wij rond Vadu meer gezien zouden hebben maar zeker zullen wij dat nooit weten.

Via het pad aan de westzijde van Lake Istria zijn we naar Istria gereden wat een paar mooie bijeneterskolonies opleverde. Vanwege de droogte was dit nu goed te doen maar als het even geregend heeft kan je dit met een gewone auto schudden. Van Istria naar Sinoie zagen we op Lake Sinoie een grote groep witte vogels op het water waarvan wij dachten dat dit wel eens pelikanen konden zijn.

Begraafplaats naast mesthopen in Sinoie

Een landweggetje langs een begraafplaats eindigde bij een grote boerderij in de buurt van het meer maar daar kwamen direct 6 heel grote honden naar de auto en hadden wij niet het lef om uit te stappen. De boer maakte ons duidelijk dat wij beter een andere weg konden nemen om bij de "pelicans" te komen. Via via kwamen wij in de buurt van het meer maar daar bleken de pelikanen knobbelzwanen (>100) te zijn.

Via de E87 zij wij naar ons nieuwe onderkomen bij Babadag gereden. Dit pension is eigenlijk een restaurant met enkele huisjes. In elk huisje zijn twee appartementjes met een slaapkamer met een 2-persoons bed (type twijfelaar) en een badkamer met toilet en douche. Ook hier ontbrak het douchegordijn (schijnen ze daar niet te kennen) maar was het verder prima in orde. Cor en ik hadden hier ieder ons eigen appartement want samen in een twijfelaar zagen we niet zitten. Het pension ligt nog in het bos van Babadag, ongeveer 6 km voor B. Achteraf gezien hadden we Cheia, Vadu en Istria ook van hieruit prima kunnen bezoeken.

15 mei, dinsdag

Ook hier konden wij niet voor 09.00 uur ontbijten vandaar dat wij onderweg maar weer brood en harde worsten kochten. Het doel van vandaag was het Maçingebergte voor de roofvogels.

Via de E 87 richting Tulcea gereden. Even ten noorden van Babadag hebben we onderweg de tuinstoeltjes uitgezet onder de bomen langs de weg naar Satu Nou bij de Balta Topraghiol (pad. 158, boek Roberts) en ontbeten. We hadden hier een prachtig uitzicht over de moerassen en de wiewalvallen vlogen om ons heen. Bruine kiekendieven, witoogenden, futen, tafeleenden, blauwe-, zilver- en purperreigers volop maar helaas geen woudaapjes waar ik op hoopte. Daarna de E87 vervolgd en 10 km voor Tulcea afgeslagen naar Cataloi en via Frecatel en Telita weer naar de E87. Behalve een enkele buizerd tot dan toe nog geen andere roofvogels, wel hadden we hier de eerste vale spotvogel en patrijzen.

Bij de E87 de weg overgestoken naar Parches, waar een klooster-gemeenschap zich had gevestigd. Onderweg prachtig een wespndief gezien die in het grasland op zoek was naar voedsel. Boven het water bij Parches witwangsterns en visdiefjes. Hier zagen we ook een grijskopspecht. De omgeving is hier bijzonder mooi. Daarna terug naar de E87 en richting Luncavita en Macin gereden.

Onderweg passeer je moerasgebieden die er veelbelovend uitzien maar die we links hebben laten liggen omdat we tenslotte voor de roofvogels gingen. Bij Macin hebben we de 22D genomen richting Constanta.

Kloosterkerk bij Parches

Het was intussen al later in de middag. Halverwege Cerna zagen wij een grote roofvogel op de grond zitten die belaagd werd door een bonte kraai. Het beest werd het op een gegeven moment zat en vloog op. Toen pas zagen wij hoe groot hij was, zeker twee keer zo groot dan de kraai. Het bleek een keizerarend te zijn! Wij hebben hem

lang in de telescoop kunnen volgen, wat de kraai overigens ook deed. Tussen Cerna en Horia zagen we nog een arendbuiszand en een wespandief.

We zijn op de 22D gebleven tot Slava Rusa en daar de binnendoor weg naar Babadag genomen. Deze was bijzonder slecht. Halverwege zijn we nog het bos ingelopen wat goed was voor fluiters en een witrugspecht. Rouwmezen hebben we niet gezien. Wat de aantallen roofvogels betreft was het teleurstellend maar ik denk dat wij in het gebied wat het meest belovend is, n.m. tussen Macin en Horia, gewoon te laat waren. Laat in de middag hebben ze allang gegeten en laten ze zich niet meer zien. De rit van vandaag was te lang en je kunt beter de 22D vanuit Babadag naar Macin heen en weer rijden zodat je 's ochtends op tijd in het gebied rond Cerna kan zijn, maar het natuurschoon en de keizerarend maakten het de moeite waard.

16 mei, woensdag

Deze dag staat Eninsala op het programma, de favoriete plek van Roberts (zie pag. 160 in zijn boek).

De vermoeidheid gaat wat toeslaan. Gelukkig ligt Eninsala slechts 15 km vanaf het huisje waar wij verblijven. De afgelopen dagen waren wij al in veel dorpjes waar je aan alles af kunt zien dat de mensen het er niet rijk hebben maar Eninsala overtreft dit alles. Een waterleiding schijnt er niet te zijn maar er is even buiten het dorpje een put waar de mensen water kunnen scheppen.

Voorbij het dorp en richting Jurilovca bereikten we via een landbouwpad de eerste (droogstaande) visvijver. We zijn naar achteren gelopen en zagen op de droge kluiten aarde 4 vorkstaartplevieren zitten. In de tweede vijver stond nog wat water en op de rand van de slikplaat zaten geelpootmeeuwen, enkele pontische en 1 reuzen-zwartkopmeeuw.

In het diepere gedeelte langs het dijkje nestelden steltkluten en liep er ook een steltloper te fourageren die we niet thuis konden brengen. We hebben hem gefotografeerd en gefilmd en wellicht dat de kenners hierover een uitspraak kunnen doen. De derde vijver stond vol met water waar witoogenden en tafeleenden in zwommen. Aan de randen zaten enkele ralreigers. De overige vijvers stonden geheel droog. De aantallen vogels, ook in soorten, viel ons tegen. Terug naar het dorp zagen wij twee vrouwen die eerder op een akker aan het schoffelen waren een middagutje doen. Op zich niets bijzonders maar wel dat ze op de plaats waar ze dit deden, gewoon op de kluiten aarde tussen de planten, terwijl het toch knap warm was.

In het dorp zijn we afgeslagen naar Sarichiol. Ook hier is een grote bijeneterkolonie maar van bescherming van zoets is daar nog geen sprake. Onderaan de wand waren mannen bezig karren vol te laden met materiaal afkomstig van de wand en dat waarschijnlijk als wegverharding gebruikt zal worden. Rij je door dan ben je al snel bij de rietvelden. Er is een kleine heuvel waarop een uitkijktoren staat, maar voor een goed uitzicht kan je net zo goed beneden blijven staan. Naast de weg naar Sarichiol loopt er nog een smallere door het gebied en daar kan je vanaf sommige plaatsen een stukje het gebied inkijken.

Op de achtergrond de ruïne van Eninsala en de eerste droge visvijver

Op de terugweg zijn we nog even in het bos van Babadag geweest maar dat viel wat vogels betreft tegen. Ik ben ervan overtuigd dat je hier toch leuke dingen kan zien maar je moet er dan wel meer tijd in steken dan wij gedaan hebben.

17 mei, donderdag

Vandaag verkassen wij naar Crisan in de Donaudelta. We moeten om 12.30 uur voor de ingang van Hotel Delta zijn waar de door Zsuzso geregelde gids op ons zal wachten. Alle tijd dus om onderweg nog wat te vogelen. Gisteren hadden wij op weg naar Tulcea een steengroeve gezien die we wel wat nader wilden bekijken dus was dit ons eerste doel. Daar aangekomen hebben we de wanden afgezocht naar uilen (Oehoe's, steen- of

dwerghoornen), ze moeten er ongetwijfeld gezeten hebben maar wij hebben ze niet kunnen ontdekken. Wel zaten er hoppen naar elkaar te hoppen wat een erg leuk gezicht was.

In Tulcea, een stad die vrij modern en welvarend aandoet, zijn we steeds recht door gereden tot aan de haven. Het Deltahotel was snel gevonden. De parkeerplaatsen bij het hotel worden bewaakt en tegen betaling kan je daar de auto enige dagen achterlaten, het kostte ons 80 lei voor 4 dagen. Voor de drie nachten die wij in Crisan zouden doorbrengen hebben we alleen het hoognodige in een kleine rugtas gedaan en de rest in de auto achtergelaten, inclusief de telescoop waar je in de Delta toch niets aan hebt.

We waren wat te vroeg en hebben een stukje langs de haven gewandeld wat op zich al erg leuk was.

De gids was door Zsuzso via Deltafishing in Boekarest geregeld. Het bleek de zoon te zijn van de eigenaar van Deltafishing en die Engels studeerde. Zijn vader ging ook met ons mee omdat hij wat zaken in Crisan wilde afwikkelen. Met zijn auto reden we naar de boot (ca. 1 km verder) die om 13.30 uur naar Sulina zou vertrekken. Het was de zgn. snelle boot die er ruim 1 ½ uur over doet om in Crisan te komen.

Het is een mooie vaartocht, zeker als je het mooie weer hebt dat wij hadden. De omgeving doet erg Hollands aan, het lijkt net of dat je over een van onze grote rivieren vaart. Veel wilgen langs de kant en dijken van steenslag. Op sommige plekken ontbreken de dijken en zijn er zandstrandjes. Wij zagen verschillende reigersoorten, o.a. kwakken, en in de lucht weer groepen pelikanen.

In Crisan zat de eigenaar van het pension al in zijn bootje op ons te wachten. Crisan moet je voorstellen als een lange rij huisjes op een dijk en over een lengte van een paar kilometer, afgewisseld door grotere pensions en hotels. Ervoor loopt een zandweggetje dat, als het nat is, onbegaanbaar moet zijn, en achter de huizen begint het moeras en de rietvelden. Men pakt dus de boot als men elders in het dorp moet zijn. Crisan was oorspronkelijk een vissersdorp maar mij is verteld dat 80% van de oorspronkelijke bevolking is vertrokken en dat de nieuwkomers een bestaan in de toeristensector proberen te vinden. Het zijn hoofdzakelijk sportvissers die voor een paar dagen naar de Delta komen, vogelaars zijn ver in de minderheid. In het pension hadden we een nette kamer met enkele bedden en een aparte badkamer met douchecabine en toilet, alles functioneerde.

Dezelfde middag zijn we nog een paar uur gaan varen richting Caraorman en hebben zwarte ibissen, enkele pelikanen, veel scharrelaars, ralreigers, kwakken, kleine en grote zilverreigers, blauwe- en purperreigers en weer een reuzenzwartkopmeeuw gezien. In de lucht grote groepen pelikanen. De natuur is overweldigend, Het doet erg Hollands aan zoals ik al eerder heb opgemerkt, maar dan op een schaal die zo oneindig veel groter is. De wilgen die op de kant staan hebben soms stammen met een doorsnee van 1 m en er hangen grote baarden aan van luchtwortels. De hoogte van de bomen verschilt niet erg met die in Nederland. Het water stond er laag vanwege de droogte en op de kleinere meertjes ging het varen soms moeizaam. Eén keer moest de gids er zelfs uit om de boot los te trekken. Ook liep de schroef regelmatig vast vanwege de plantengroei.

ralreiger

scharrelaar

kroeskop-
pelikaan

18 mei, vrijdag

Dit is de dag van de excursie naar het Letea Forest. Dat betekent een lange vaartocht door brede kanalen die niet altijd even interessant zijn maar Letea Forest moet je gezien hebben.

We zijn die dag te laat vertrokken en ook een snellere boot was plezierig geweest. Het duurde nu wel erg lang voordat wij in Letea aankwamen.

Je hebt een vergunning nodig om het Parcul National Delta Dunarii in te mogen, en ook vervoer om tot bij het bos te komen. Dit was door Deltafishing prima geregeld.

Een oude tractor met een aanhangwagen met banken erin met chauffeur en de boswachter stonden al op ons te wachten. Na wat onderhandelen over de prijs (het werd uiteindelijk 120 lei) maakten we eerst een tour door het dorp. Het dorpje zelf bestaat uit oude huisjes, zandwegen en een kleine kerk, dat is alles. De werkgelegenheid is er 0,0 en de inwoners moeten het doen met de opbrengst van hun lapje grond en wat visserij en, als je maar oud genoeg bent, een kleine uitkering van de staat. De meeste jongeren zijn weggetrokken. Wij zagen er wel een graslandje met wat tenten erop, dus kamperen kan je er wel maar voorzieningen zijn er niet.

Daarna ging de tocht over een steppeachtige vlakte naar de rand van het bos. Al met al was het al te laat geworden om het bos in te gaan wat je lopend had moeten doen, en meer als een eerste indruk hebben wij hieraan niet overgehouden. Prachtige oude eikenbossen met open plekken ertussen en het was jammer dat wij hier niet meer tijd konden spenderen. Weinig vogels gezien, ik denk dat je hier vroeger in het jaar moet zijn, zeker voor de spechten. Op de terugtocht is geprobeerd via enkele kleinere kanalen en slootjes te varen maar ging de tocht toch grotendeels over de brede arm van de Donau en het Sulinakanaal wat gauw ging vervelen omdat dit weinig afwisseling biedt.

De weg voor het pension

Het pension

De aanlegsteiger

19 mei, zaterdag

De laatste dag in de delta hebben we met de boot het gebied ten noord-westen van Crisan bezocht omdat hier pelikanen zitten.

Dit laatste klopte. Op Lake Obretinul Mare zaten er tientallen waaronder enkele kroeskoppen. Ze waren vrij dicht te benaderen. Ook op kleinere meertjes hebben wij veel pelikanen gezien, het was een bijzondere ervaring. Verder veel scharrelaars, heel veel ralreigers, kwakken en andere soorten reigers, en heel leuk was ook een zwarte ooievaar die voorbij vloog. In de lucht cirkelden weer grote groepen pelikanen. In Mila 23 hebben we een biertje gedronken en daarna terug gevaren naar Crisan.

Na terugkomst zijn we nog een paar uur richting Caraorman gevaren en nu zonder de mensen van Deltafishing. Dit laatste hadden we veel eerder moeten doen. Van vogelen hebben ze geen kaas gegeten en om de bootman duidelijk te kunnen maken wanneer hij moet stoppen of langzaam varen is kennis van het Roemeens niet nodig, onnodige ballast dus. In het pension was ook een groepje Roemenen met echtgenotes gearriveerd die hier kwamen vissen en die 's avonds een verjaardag vierden. We moesten meedrinken en taart eten, leuke lui die Roemenen.

20 mei zondag

Vertrek uit de Delta en naar Rasnov in de Karpaten.

We gingen terug naar Tulcea met de langzame boot, duur ca. 4 uur. De boot vertrok om 08.15 uur. Afgesproken was dat wij om 07.30 uur door de eigenaar van het pension naar de boot zouden worden gebracht maar de mannen van Deltafishing kwamen toen pas hun bed uit. Veel ergernis onzerzijds omdat wij naast de boottocht ook nog een lange autorit hadden te gaan en de boot niet wilden missen. Gelukkig hebben wij deze wel gehaald. De tocht over het Sulinakanaal naar Tulcea leverde onderweg nog een zeearend op.

Na de auto te hebben opgehaald bij het Delta hotel zijn wij via de E87 naar Braila gereden waar wij met de pont de Donau zijn overgestoken. Vandaar via de 2B naar Buzau en vervolgens via de 1B naar Ploiesti. De weg voert hoofdzakelijk door landbouwgebied en hoewel ik de hele rit scherp heb opgelet of er geen grauwe kiekendieven te zien waren heb ik er geen een gezien. In de namiddag hebben wij onderweg wat regen gehad. Vanuit Ploiesti zijn we via de E60 richting Brasov gereden. Bij Predeal hebben we de 73A naar Rasnov genomen waar we ca. 19.30 uur bij het adres aankwamen waar wij een huisje hadden gehuurd.

De eigenaar bleek niet thuis te zijn, maar een zus van hem die twee huizen verderop woonde, wist hem telefonisch te bereiken en toen bleek dat hij ons pas de volgende dag verwachtte. Maar geen probleem, hij zou binnen 25 minuten terug zijn. In die tussentijd liet de zus ons het huisje zien wat duidelijk bewoond bleek en wij waren het al gauw over eens dat we hier niet wilden blijven.

Pensions zijn er genoeg dus dat was geen probleem. Eerder hadden wij 3 km voor Rasnov langs de 73 A een nieuw pension/hotel gezien en daar zijn wij toen naartoe gegaan. Na wat onderhandelen konden wij hier voor 100 lei een 2 persoonskamer incl. ontbijt krijgen. Dat wij pas vanaf 09.00 uur konden ontbijten was niet zo erg omdat wij dan voor die tijd in de (prachtige) omgeving van het hotel konden vogelen

21 mei, maandag

Vandaag staat het Parcul National Piatra Craiului op het programma en speciaal de kloof ten zuiden van Zarnesti.

's Ochtends vroeg bleek dat de deur van het hotel op slot zat en wij er niet uit konden. Wij hadden moeten bellen en dan was de deur voor ons opgedaan werd ons later verteld, je moet het maar weten. Direct na het ontbijt via de 73A naar Zarnesti gereden. Voorbij Rasnov zagen wij een grote roofvogel. Het bleek een schreeuwarend te zijn die steeds dichterbij kwam, tot < 100 m, zodat wij hem heel goed konden zien in de kijker. In Zarnesti was het even zoeken naar de juiste weg. Je moet de spoorlijn blijven volgen tot voorbij het station en bij de tweede kerk hou je links aan, daarna steeds rechtdoor, ook als het een grindweg is. Je rijdt dan vanzelf het gebied in. Halverwege kan je linksaf omhoog en je komt dan in Magura. Je waant je daar in de Zwitserse Alpen. In tegenstelling tot de armoedige flatgebouwen in Zarnesti, ziet het er hier heel welvarend uit.

Wij zijn weer terug gereden naar beneden en hebben de weg vervolgd.

De omgeving is heel mooi. Er stroomt een beekje langs de weg waar veel grote gele kwikstaarten en ook waterspreeuwen zitten, wij hebben er 2 x 2 gezien en ook zingend. Vlak voor de kloof is een parkeerplaatsje en moet je verder te voet. Wij zijn de hele kloof doorgelopen en hebben alle wanden afgespeurd in de hoop een rotsklever te zien, niet dus.

Beekje in de Piatra Craului

waterspreeuw

rotskruiper

Aan het eind van de kloof besloten wij maar terug te keren en toen... al na 50 m was het raak, twee rotskruipers op 8m afstand! Zij hadden daar hun nest in een rotsspleet. Ik had alle tijd om ze te filmen en we hebben zelfs het mannetje even horen zingen. Onze dag kon dus niet meer stuk.

Via Vulcan en Cristian zijn we teruggereeden naar het hotel. We hebben onderweg nog de eerste geelgorzen en kwartels opleverde.

Aan de rand van een buitenwijk in de stad Brasov kan je, als het donker is geworden, bruine beren zien die vanuit het bos komen om in de afvalcontainers van de flatbewoners naar voedsel te zoeken. Toen wij tijdens het eten aan de ober vroegen of hij wist waar dat was bood hij aan om met ons mee te gaan. Hij was er diverse malen geweest en vond het wel leuk om er nog eens naartoe te gaan. Om 22.00 uur waren wij ter plekke.

Aan de ene kant van de weg heb je de flatgebouwen en aan de andere kant begint het bos.

Aan de rand hiervan staan op 6 plekken vuilcontainers opgesteld die flauw verlicht worden door de straatlantaarns. Je moet maar afwachten of en waar beren zullen verschijnen. Het was tegen 23.00 uur dat het door blaffende honden duidelijk werd dat zij er aankwamen. Bij de laatste vuilcontainers staan ook twee kleinere flats aan de kant van het bos en daar tussendoor kwam plotseling een beer te voorschijn. Toen hij mij zag, ik stond er 20 m vandaan, ging hij overeind staan en ik schrok me rot van de grootte, ik schatte hem op >2m. Gelukkig verdween hij weer snel want hij was toch wel erg dichtbij. Later hebben we hem nog een paar keer gezien bij de vuilcontainers.

Het was een wonderlijke ervaring, aan de ene kant van de weg laten bewoners hun hond uit en aan de andere kant een beer die een vuilniszak uit een container grist om die wat hoger op de helling open te scheuren op zoek naar voedsel. Van bewoners hoorden wij dat aan de andere kant een berin met twee jongen was gezien maar die hebben wij jammer genoeg gemist. Tip: elke taxichauffeur weet waar de beren te zien zijn en zal je er graag brengen, de plek is niet gemakkelijk te vinden.

22 mei, dinsdag

Vandaag wilden we met een kabelbaan de bergen in. Je hebt dan twee mogelijkheden, in Sinaia en in Poiana Brasov. We besloten naar Poiana Brasov te gaan op advies van de ober die daar in de winter als skileraar werkzaam is.

De weg van Rasnov naar Poiana Brasov gaat hoofdzakelijk door eiken/beukenbossen waar zeker spechten zitten. Op verschillende plaatsen hebben we geluid afgedraaid wat enkele Syrische bonte spechten en ook een witrugspecht opleverde. Ik had gehoopt op een drieteenspecht, een wenssoort van me, maar dat is niet gelukt jammer genoeg. Boven gekomen bleek Poiana Brasov een modern skicentrum te zijn. De Telecabine was echter niet in werking en we hadden geen zin om dat stuk omhoog te klimmen. We besloten daarom maar naar de Rasnov Gorge te gaan (zie boek Roberts, pag. 91).

Rasnov Gorge

De toegangsweg tot de Gorge begint tegenover ons hotel en je kunt met de auto de hele kloof doorrijden. Een onduidelijk figuur stond kaartjes te verkopen, 3 lei per persoon. De kloof op zich is niet zo lang en er wordt aan bungee jumping gedaan maar niet op de momenten dat wij er waren. Er zit een kleine kolonie alpengierzwaluwen maar die hebben wij die middag niet gezien.

Wat de natuur betreft vond ik dit de mooiste plek waar we geweest zijn. Een prachtige oud gemengd bos in het midden van het dal en aan de zijkanten graslanden met struiken tot aan de rotswand. Er stroomt een riviertje en ook hier zagen we weer veel grote gele kwikstaarten. We waren er later in de middag, het was warm en weinig vogels lieten zich zien of horen.

23 mei, woensdag

Omdat gisteren een tocht in het hooggebergte niet lukte zouden we een nieuwe poging wagen in Sinaia, maar eerst gingen we vòòr het ontbijt naar de Rasnov Gorge.

Voor het begin van de kloof zagen wij een vogel vliegen die achterna gezeten werd door twee eksters. Gezien de kleur en formaat dacht ik dat het wel eens een notenkraker zou kunnen zijn, maar zeker was ik hier niet van. Na enkele minuten kwam de vogel terug en was dichterbij en toen was ik zeker, een notenkraker! De witte onderstaart was duidelijk te zien.

Vandaag zagen wij wel alpengierzwaluwen boven de kloof. Een groepje van ca. 15 stuks vloog er rond maar ik had niet de indruk dat zij daar ook nestelden. Zij waren ook weer snel verdwenen. Hier scoorden we ook de enige havik van de reis. Na het ontbijt zijn we naar Sinaia gereden maar bij de telecabine aangekomen bleek ook deze niet te gaan. "Te veel wind" volgens de kaartverkoopster. Ik denk dat het meer te maken had met het feit dat wij de enige waren. Wat een oud rotsooitje trouwens. Dan maar naar het kasteel van Dracula in Bran wat we eigenlijk niet op het programma hadden staan.

Het kasteel ligt op een heuvel direct langs de doorgaande weg naar Pitesti en het was er een drukte van belang. Veel schoolbussen met kinderen en bejaarden en rond de ingang allemaal tentjes die kitsch verkochten zoals Draculatanden e.d. De tuin beneden het kasteel is de moeite waard. Er staan veel oude bomen en al gauw zagen we verschillende spechten, zoals een kleine bonte en een Syrische. Hier ook nog zwarte- en gekraagde roodstaarten. Het begon te regenen en we wilden gaan schuilen in het kasteel. Voor de ingang was een overhangende rots waar ik even ben schuilen en daar zag ik een rotsklever die tegen de muur van het kasteel aan het fourageren was. Dit maakte de dag weer goed want zo vaak zal je die niet zien. We zijn net als de eerste dag via Vulcan en Cristian naar Rasnov teruggedreden. Tussen Vulcan en Cristian passeer je de rivier de Barsa. Bij de brug zijn we even gestopt (het was inmiddels droog geworden) en hier zaten volop bosrietzangers in de struiken te zingen, het waren er minstens 10. 's Avonds op de kamer naar de finale van de Champions League gekeken.

Kasteel in Bran

Rotsklever bij kasteel van Dracula

24 mei, donderdag

Onze laatste dag. Vandaag willen we naar het gebied ten noorden van Brasov gaan, o.a. de natte hooilanden bij Dumbravita, de visvijvers bij Rotbav en de hooilanden bij Bod. (zie boek Roberts, pag. 57).

Net als gisteren zijn we eerst naar de Rasnov Gorge gegaan. Voor de kloof zagen wij een paartje appelvinken en in het dal voorbij de kloof weer alpengieren en een wespendif.

Na het ontbijt zijn we richting Dumbravita gereden. Voorbij Cristian zijn we bij de brug over de Barsa gestopt om te kijken of de bosrietzangers er nog waren, niet dus. Terwijl wij de struiken langs de oevers afspeurden kwam er een schreeuwend aanvliegen. Deze was nog niet verdwenen of er kwam een tweede roofvogel die donkerder was en iets groter leek. Hij kwam zo dichtbij dat wij hem met zekerheid als een bastaardarend konden determineren!

Via Codlea kwamen wij bij Dumbravita waar het even zoeken was naar het pad naar Satu Nou. De poeltjes langs de weg waar Roberts over spreekt zijn er niet meer of stonden droog. Boven het meer vlogen witwangsterns, visdiefjes en enkele zwarte sterns. Het was niet mogelijk om bij de visvijvers te komen en bovendien was het pad naar Satu Nou bijzonder slecht. Niet naar toegaan dus als je dit van plan mocht zijn.

Hetzelfde geldt voor de visvijvers bij Rotbav waar wij via Halchiu en Feldioara (E60) naar toe zijn gereden. De situatie is daar geheel veranderd. Er is een groot meer op de plek waar op de situatietekening van Roberts de rivier de Olt stroomt en de visvijvers waren volgens mij niet meer in gebruik. Voorbij Rotbav is langs de E60 is

een nieuw benzinstation met restaurantgebeuren gebouwd. Via het achterterrein kan je tot aan de spoorlijn komen. Dan nog 100m te voet en je hebt aan je linkerhand de visvijvers (met een groot hek er omheen) en voor je het meer. Langs de randen van het meer veel sportvissers en recreanten. Via een openstaande poort konden wij toch het terrein van de visvijvers oplopen. We zagen hier bosrietzangers, een blauwe- en een bruine kiekendief en een purperreiger.

Terug over de E60 de afslag naar Bod genomen. Voorbij Bod en richting Harman rijd je door prachtige hooilanden. Doordat men bezig was een pijpleiding aan te leggen konden we daar niet inrijden en het was te druk met verkeer om op de weg te stoppen. Toch moet het daar goed vogelen zijn als je tenminste niet zo'n droog voorjaar als nu hebt.

Dat zal zeker ook zo zijn in het gebied langs de weg van Harman naar Podu Oftului. Hier konden wij wel inrijden maar ook hier was het erg droog, wel zaten er veel ooievaars. Ik denk trouwens dat je hier beter in april kunt komen.

25 mei, vrijdag

Terugreis.

Voor het ontbijt eerst de boel ingepakt, daarna naar het vliegveld gereden. We hebben de auto ingeleverd en zijn in het vliegtuig gestapt. In Zürich konden wij taxfree wat boodschappen doen en om 18.30 uur waren wij op Schiphol. Het einde van een bijzondere vogelreis.

Noordwijk, 3 juli 2007.

Aad Bijl

Bijlage: soortenlijst